

SCOTT REINTGEN

NOVÝ
XTŘI
ÁVÁ

„Pořádně nadupaný thriller –
od prvního řádku vás pohltí a už nepustí.“

Marie Lu, autorka bestsellerové trilogie *Legenda*

**NYXIA
POVSTÁVÁ**

Text copyright © 2018 by Scott Reintgen
Jacket art copyright © 2019 by Regina Flath

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jolana Navrátilová, 2020

Cover © Regina Flath, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7585-065-2

SCOTT
REINTGEN

NYXIA POVSTÁVÁ

Pro mého syna Henryho:

Někdy zapomínáme, že kouzla se skutečně dějí. A ty jsi nejcennější připomínkou toho, že je to pravda. Tvůj úsměv září jako jasné lampy na okraji Narnie. Když se směješ, je to, jako bych dostal pozvánku do Bradavic. Když tě sevru do náruče, kouzlem se proměníme v draky a rozmáchneme se svými obrovitými křídly. Tímto ti slibuji, můj milý, že se vždy budu snažit, abys ve světě spatřoval jeho kouzelnou podstatu, kterou jsi mi ukázal.

S láskou, táta

ČÁST I

PŘEŽITÍ

KAPITOLA 1

KRÁL

Longwej Yu

18 dní 12 hodin 11 minut

Babylonský král krvácí.

Na okamžik se leknu, že jsem ztratil stopu. A tak se vracím zpátky a prohledávám okolí, dokud na měsícem osvětleném listí nespátřím jeho krev. Na ohromném kmeni stromu je velká šarlatová skvrna. Kdybych na ni koukal ještě chvílku, dokázal bych si namluvit, že jde o čínský znak *smrti*.

Já ale potřebuji krále živého.

Před sebou mám jasně osvětlenou mýtinu. Na západ se stáčí potok. Tady se rozděluje a já už vím, kam Defoe zamířil. Na tomhle strašidelném místě žádné stopy nejsou, ale je to nejrozumnější rozhodnutí. Upoutají mě kořeny obrovského stromu, které se splétají nad mělkou prohlubní. V takové noře si hledají úkryt zvířata. Několik minut pozoruju stíny.

Nikde žádný pohyb.

Vydám se vpřed po směru potoka. Stromy se naklánějí a jejich větve a listy jako by se natahovaly za světlem nejbližšího měsíce. Jako kdyby celý les v hrůze couval před místem, kde se Defoe skrývá. Padesát metrů. Zvednu ruce v obranném gestu. Očima prozkoumávám

terén, snažím se proniknout stíny. Náš pach mohlo zachytit nějaké jiné stvoření. Nemám nejmenší chuť zemřít.

Dvacet pět metrů. Zastavím se, ruce mám pořád zvednuté. Čekám na pozvání. Stíny jsou příliš temné na to, abych mohl cokoliv spatřit. Dech. Slyším dech. Jednotlivá slabá nadechnutí.

Sáhnu si na rameno a stisknu knoflík svítilny. Vystřelí paprsek světla, který připomíná třetí měsíc, a ozáří provizorní doupě. V něm je Defoe. Než bolestí přivře oči, prohlédne si mě. Cítím, jak po něčem šátrá, a ve vzduchu se zavlní nyxia. Ale je příliš slabý na to, aby se substancí něco svedl. Musím se rozhodnout. A moje volba bude mít nedozírné následky.

První možnost je skončit to tady a teď. Až mě zabolí při pomyslení, jak snadné by to bylo, dorazit ho tady na místě. Prostě vymazat jednu z největších hrozeb Babylonu. Nedovolím, aby ještě někomu mohl ublížit.

Tím bych se ovšem připravil o příležitost infiltrovat řady Babylonu. Jestliže se u jejich dveří ukázu bez něj, okamžitě mě uvězní. Druhá volba proto zní: pomoci mu. Zachránit ho. Použít subverzi. Vyčkat.

Až udeřím, musím přesně trefit tepnu. Obě volby a jejich důsledky si přehraju během jediného nádechu. „Pane Defoe,“ snažím se znít klidně. „Přišel jsem vám pomoci.“

Jen zasípá. Zní to skoro jako smích. Je jasné, co si o mně myslí.

„Longweji – jistěže...“

Sleduju ho, jak zaklání hlavu. Za pasem má schovaný granát. Je to stejný typ výbušniny, jaký použil na

bojišti. Ta samá věc málem roztrhala na cucky moje přátele. Defoe granát zvedne, takže si jej můžu lépe prohlédnout.

„Myslel jsem... ale na tom vlastně nezáleží.“ Jeho tělem otřásá kašel. „Vem si to. Opatrně zmáčkni pojistku vedle mého prstu a zbav se ho. Vybouchne ve třech vteřinách. Hoď ho co nejdál.“

Ruka se mu chvěje, ale ta moje je klidná. Rychle si to s ním vyměním a mám zařízení pod kontrolou. Otočím se. Udělám asi dvacet kroků směrem ke břehu potoka. Zhluboka se nadechnu a hodím granát, jak daleko jen dokážu. Po jeho spirálovité dráze tančí měsíční paprsky, dokud nám nezmizí z dohledu za hradbou stromů. Tmu ve vteřině protrhne ohlušující výbuch.

Ohromná oslepující rána. Do vzduchu vystřelí několik ptáků a hlouběji v lese se pohne něco většího. Vráším se zpátky k Defoeovi. „Nemůžu... nemůžu zastavit krváčení,“ sípá. „Nyxia se nechytá.“

Kleknou si k němu tak, aby zář mé ramenní svítilny mířila na pahýl jeho zkroutené zakryté paže. Omotal si kolem něj špinavý ručník. Moc to nefunguje. Shodím batoh a začnu se v něm přehrabovat.

Čisté obvazy, gáza, plastový sáček.

„Musím sundat ten obvaz.“

Defoe jen přikývne. Uchopím cíp obvazu do dvou prstů, tak abych se vyhnul jeho krvi, a opatrně jej nazvednu. Pomalu jej odmotávám. Látka se napíná a zadržává, ale Defoe neprotestuje. Odkryju krvavou díru v jeho paži. Babylonský král. Jak lidský mi teď připadá. Příliš dlouho jsem v něm spatřoval boha. To, že jej vidím takhle, se mi v budoucnu může dost hodit.

Přitlačím gázu na oblast rány a pevně ji stáhnou obvazem. Vrstvu po vrstvě. Kouskem nyxie ji připevním k jeho paži. Defoe zasténá, když mu ruku zavřu do plastového sáčku a páskem mu ho přivážu k předloktí.

„Chtělo by to led,“ řeknu.

„Chtělo by to víc než led,“ odpoví. „Vůbec jsem nespál. Nutil jsem se k pohybu, abych se dostal dál. Potřebuju, abys nás tu zavřel. Musíme být v bezpečí. Víš, jakou manipulaci použít?“

Místo odpovědi sáhnou po své nyxii. Hmota zapulzuje. Prudkým rozhozením z ní vytvořím jakousi plachtu, dostatečně velkou na to, aby zakryla celý otvor nory. „Třeba takhle?“

„Ještě to sprav,“ zasípá znovu Defoe. „Tak, abychom my viděli ven, ale nic nám nekoukalo dovnitř.“

Úpravy si vyžádají pár pokusů. Defoe si zaleze hloub do nory a udělá mi víc místa. Roztahuju nyxiový závěs mezi několika odkrytými kořeny stromu. Zatáhnu za něj a přesvědčím se, že drží pevně. Látka zapruží, a tak už jen zapravím pár cípů a pevně nás uzavřu. Nechal jsem několik otvorů, aby nám nechyběl kyslík, ale jinak jsme před pátravými zraky okolí dokonale skryti. Defoe si lehá zády ke mně a zraněnou paži si opatrně vyrovná na boku.

„Spát. Potřebuju spát.“

Podruhé zauvažuju nad tím, že bych ho zabil.

Chvilé váhání se táhne jako dlouhý plíživý had. Dojde mi to a po páteři mi přejede mráz. Na zádech a pažích mi naskakuje husí kůže. Už vím, co znamená, když ho nechám žít. Zemře někdo jiný. Zřejmě někdo z mých přátel. Defoe je hrozivý nepřítel. Situaci klidně zvrátí

během jediné bitvy. A s jeho inteligencí Babylon opět získá navrch.

Kdo asi tak zemře, když ho nechám žít? Jakou cenu za to zaplatíme?

Snažím se v sobě ten strach potlačit. Odháním temné myšlenky a připomínám si, že je moudré prohrát bitvu, když to znamená, že můžete vyhrát celou válku.

Pohledem bezděky zabloudím k oběma vzdáleným měsícům. Glacius vypadá jako nevyleštěná perla. Magnés jako krví podlité oko. Jako by je na oblohu někdo přibil kladivem. Je těžké si připustit, že se pohybují, točí ve spirále, řítí se k sobě. Vím, že jejich dráhy je nevyhnutelně táhnou jeden k druhému. Musím v sobě tu myšlenku utiшит – mám skoro strach, že ji Defoe zaslechne, když na to budu myslet příliš dlouho. Ale i když se ji v sobě snažím pohrbít, pravdu nelze ignorovat.

Tenhle svět spěje ke svému konci.

Za úsvitu se vydáme na cestu. Projdeme les a zamíříme na planinu. První kontinent byl celý protkaný řekami a potoky. Tenhle je zase posetý starými ruinami. Kamenné budovy tu stojí opuštěné, pěšiny vyšlapané generacemi Imago dávno zmizely.

Přese všechno musím obdivovat, jak je Defoe efektivní. Dýchá a postupuje tak, aby využil každíčký zbývající gram energie a dorazil do bezpečí. Moc toho nemluví a já ho jen následuju.

Ticho mezi námi přeruší dlouhé táhlé pípnutí. Ostrý zvuk, který trhá uši. Defoe pohlédne na hodinky. Zvuk se pomalu ztišuje. Podívám se právě včas, abych spatřil

čtyři modrá světýlka rozesetá do čtyř světových stran. Severní puntík zabliká a zmizí.

Zvuk utichne, ale Defoe si hodinky ještě nějakou chvíli prohlíží. Výraz v jeho tváři nevěstí nic dobrého.

Po sedmi hodinách a čtyřiceti osmi minutách naražíme na pátrací skupinu babylonských mariňáků. Zjeví se zpoza stínu nedalekého kopce jako parta duchů v černém. Okamžitě vytáhnou zbraně a namíří je na nás, ale pak jim dojde, že to je Defoe. Během zlomku vteřiny zruší původní rozkaz. Vedou nás ke zřícenině na pahorku jižně od místa setkání.

V ranním šeru rozeznávám, že na opuštěném nádvoří parkuje několik vozidel. Všechno tu je typicky babylonské: nyxiové, elegantní, hrozné. Defoe se navzdory svému zranění napřímí a do tábora vpochoduje jako král. Já můžu na pocty zapomenout. Jeden z vojáků mě zastaví. Vmžiku mě prohledají a odeberou mi zbraně. Zhluboka dýchám a říkám si, jestli mi šance na protiúder právě neproklouzla mezi prsty.

Ale Defoe čeká. Když odevzdám zbraně, pokyne mi, abych šel za ním. Sice jsem přišel o své drápy, ale pořád mám dobrou pozici. Jeden z mariňáků nás vede kolem pancéřovaného nákladáku přímo k technickému týmu. Hologramy se satelitními snímky, živé záběry kamer, pohledy na krajinu. Defoe nezaváhá ani vteřinu. „Jaký je poslední vývoj situace?“

Techniky náš příchod překvapil a zavládne mírný zmatek. Všechny pohledy se stáčí ke krvácejícímu pahýlu, který jsem mu včera večer obvázal. V denním světle to vypadá jako velice chabý pokus o ošetření. To samé asi napadne jednoho z mužů.

„Pane Defoe,“ řekne. „Musíme vám ošetřit tu paži. Krvácíte, pane.“

Defoe se podívá na obvaz. „To počká. Teď chci vědět, jaká je situace.“

Slovo si vezme jeden z techniků. Vidím, že má na sobě stejnou rukavici, jakou nosíval Kit Gander. Mávne prstem do vzduchu a jedna z menších obrazovek se přesune na centrální monitor. Ukáže nám obrovskou mapu Magnie. Sledujeme, jak se prázdné obrysy kontinentů začínají zalidňovat. Obraz protkávají barevné linky – vypadají jako migrační tahy ptáků.

„Ty modré linky jsou pravděpodobné únikové trasy jednotlivých kruhů,“ vysvětluje technik. „Naše týmy operují v troskách Sedmera. Hlášené ztráty jsou mnohem nižší, než jsme očekávali, pane. Po objevu podmořského tunelu jsme prováděli skenování podle rozkazu. Máme obecnou představu, kudy se uprchlíci vydali, ale pořád netušíme, jak se dokázali tak rychle evakuovat. Mezi vyřazením obranného mechanismu a naším útokem neuplynulo ani pět minut.“

„A každý z kruhů má vlastní evakuační tunel?“ chce vědět Defoe.

„Tunelů jsou stovky, pane,“ odpoví technik. „Ale vypadá to, že existují tunely určené speciálně k evakuaci Sedmera. Jsou mnohem hlouběji pod zemí než ty ostatní.“

„Sedm únikových bodů, které vedou na čtyři různé kontinenty.“ Defoe se nad tím zamyslí. Vidím, jak se snaží přijít na to, kde udělali chybu a proč jejich útok nebyl dost rychlý. Jsem rád, že se přitom nepodívá na mě. „Zařízení, které jsme zničili na severu, bylo určeno

pro vojenská letadla. Technologie byly ve srovnání s našimi poměrně primitivní, ale právě tam směřovala skupina ze Sedmera. Existují poblíž ostatních únikových bodů podobné základny?“

Technik zavrtí hlavou. „Nemáme k dispozici žádné snímky.“

Při těch slovech sebou Defoe málem trhne. Ale nevypadá překvapeně. Spíš potvrzuje něco, co už předpokládal. Vrhne pohled na hodinky, jejichž světlo mírně pohaslo.

„Kdy dorazily z vesmírné stanice poslední satelitní snímky?“

„Asi před čtyřmi nebo pěti hodinami.“ Vrchní technik se zamračí. „Nevěděli jsme, co si o tom máme myslet. Rozkaz zněl zrušit pronásledování skupinek, které unikly původnímu útoku. Ale každý z vojáků účastnících se této mise ví, že naším hlavním cílem bylo adamské velení. Váhali jsme, jestli máme své síly stáhnout, dokud jsme neobdrželi potvrzení od vás.“

Defoe přikývne. „Zachytili jste nějaké tísňové signály?“

Členové týmu si vymění pohledy. „Žádné, pane.“

„Odešlete žádost o verbální komunikaci. Požadujte hlášení podle kódu čtyři.“

Následuje krátká pauza. „Předpokládáte ztráty na životech?“

„Prostě to odešlete.“

Technici se pustí do plnění rozkazu, atmosféra v místnosti by se dala krájet. Každé slovo vyslovují pečlivě a zřetelně a já poslouchám. Zpráva proletí atmosférou až na oběžnou dráhu a při jejím předání se rozsvítí zelená kontrolka. Všechny oči se obrátí k Defoeovi. Panuje po-

svátné ticho, dokud se před vrchním technikem neobjeví odpověď. Ten se nakloní a zamžourá na obrazovku.

„Odpovídají, že je všechno v pořádku. Žádné ztráty.“

Defoe sevře svou zdravou ruku v pěst. „To znamená, že vesmírná stanice byla napadena.“

Celá skupina na něj nevěřičně pohlédne. Jen vrchní technik váhavě promluví.

„Ale oni hlásí, že nemají ztráty na životech...“

Defoe zvedne hodinky. Blikají na nich tři modré kontrolky. A čtvrtá zhasla. Defoe se rozhodne trochu poodhalit roušku tajemství. „Ale tady to mi říká, že David Requin je mrtvý. Když si tu informaci dáte dohromady s rozkazem zrušit pronásledování našich primárních cílů, můžete dojít k jedinému závěru. Komunikační kanál necháme otevřený, ale budeme ho považovat za kompromitovaný. Chci, abychom získali co nejvíce vlastních informací tady na povrchu. Všechny zprávy, které budeme posílat na stanici, budeme falšovat. Jde se na to! Musíme sebou hodit, abychom získali vesmírnou stanici zpátky!“

Když se nikdo nepohne, Defoe zvedne obočí. Pod jeho pronikavým pohledem se z váhání stává odhodlání. Během pár vteřin se technický tým pustí do práce a několik mariňáků se stáhne bokem, prodiskutovat strategii.

Defoe se tváří zamyšleně. „Počkejte. A co *Genesis 14*? Kdy mají dorazit?“

„Každým dnem, pane.“

„Můžeme s nimi komunikovat přímo?“

Technik zavrtí hlavou. „Nemáme diverzifikovanou vnější komunikaci z planety. Veškeré zprávy jdou přes Modulární vesmírnou stanici.“

Defoe se chvíli tváří zklamaně. „Pusťte se do práce. Za hodinu chci dostat hlášení. Nechám si ošetřit tu ruku, potom uděláme poradou. Chci různé strategie pro každou eventualitu.“

Stojím tam jako zapomenutý stín. Všichni kolem začnou kmitat. Defoe si vezme jednoho z techniků stranou. Když s ním mluví, je zřejmé, že zapomněl, že tam vůbec jsem. Buď zapomněl, nebo mi naprosto věří. Tábor ožije horečnou aktivitou a on mi jedním slovem naznačí své další plány.

„Aktivujte Prodigal,“ řekne.

KAPITOLA 2

PRŮZKUMNÍCI A PŘEŽIVŠÍ

Morning Rodriguezová

15 dní 8 hodin 12 minut

Jsme první lidští průzkumníci v tomto světě. První a poslední.

Naše stopy už nikdo nenajde. Nikdo nespátí ty kopce, na které se právě díváme. Tenhle svět se řítí k záhubě. Musíme se neustále dívat nahoru. Na obloze visí oba měsíce. Glacius je téměř v úplňku, ale Magnés se jeví jako zakřivené ostří, lemované jediným krvavým šrámem. Je jako sekyra, která se chystá dopadnout na odhalený krk planety.

Za patnáct dní. Za patnáct dní se oba měsíce srazí.

„Před námi je základna,“ ozývá se našimi řadami. „Před námi je základna.“

Podívám se na Emmetta. Když si myslí, že ho nikdo nevidí, vždycky shrbí ramena. To všechna ta tíha. Všimla jsem si, že mezi námi dvěma existuje jeden podstatný rozdíl. Emmett čerpá sílu z toho, co se stalo. Já zase z toho, co má přijít. Žádný z těch způsobů není lepší než ten druhý, ale znamená to, že se na problémy díváme z různých úhlů.

Zběžným pohledem se přesvědčím, že celá skupina kráčí těžce a shrbeně. Úsměv jsem na jejich tvářích

neviděla od chvíle, kdy jsme vyrazili na pochod. Hrozba je reálná, neboť Babylon některá jména potřísnil krví: Jaime, Omar, Loche, Brett, Bilál, Kaya. Emmett šeptá jejich jména ze spánku. Jsem ráda, že to dělá. Babylon by je chtěl vymazat, ale my budeme bojovat za to, aby měl jejich příběh jiný konec. Chceme historii, která si jejich jména bude pamatovat, a chceme, aby vinící jejich smrti za své činy zaplatili. Nejsem si jistá, jak toho dosáhnout, ale budeme se snažit. Musíme.

Řadami zní další volání.

„Třetí, sedmá a osmá četa na stráž!“

Nepřekvapuje mě, že Genesis nikdo nevolá do akce. Vedení Imago se nás záměrně snaží držet stranou. S babylonskými vojáky jsme se nestřetli už několik dní, ale Imago nechtějí přijít o své spojení se Zemí. Slíbili jsme jim, že je tam budeme zastupovat. Udělají cokoliv, abychom byli v bezpečí.

Ale možná se taky bojí, abychom se nezačali poohlížet po lepší příležitosti.

Posádka se s povděkem složí ve stínu uprostřed opuštěné stanice. Jacquelyn s Hlasatelem zmizí uvnitř jedné z budov, za nimi jdou Dcery s několika strážnými. I my se s úlevným výdechem kácíme do vysoké trávy a posíláme si polní láhve s vodou. Představuju si, jak by tu scénu namalovala Férie – stejnými barvami, jakými dělala naše portréty. Krajina posetá mladými vojáky, kteří pochodují do války, ve které nikdy nechtěli bojovat.

„Co to děláme?“ stěžuje si Katsu. „Co tady ksakru děláme?“

Odpověď nejspíš ani nečeká, ale Parvin mu ji stejně dá. Ti dva do sebe od začátku cesty nepřestali rýpat.

„Skenují to tady, aby zjistili nedávnou aktivitu na odpalovacích rampách. To přece víš, Katsu.“

Katsu se uchechtne. „Nemůžu se dočkat, až uvidím video, jak nám Imago mávají z vesmíru. Po tom, co nás tu klidně nechali umřít.“

Tohohle se zase chytnu já. „Nikdo tu nebude umírat.“

Katsu se na mě ani nepodívá. Jen se natáhne do trávy a mává na oblohu.

„Jsi tam, Antone?“ volá. „Jestli mě slyšíš, pošli mi prosím dolů sluneční brýle. Rád bych ten konec světa sledoval stylově. Slyšeli jste Jacquelyn, když říkala, jak to bude vypadat, až se měsíce srazí? Nemáme ani nárok na jeden pořádný meteor, který by to tu všechno smáznul. Bude to roj *malých* meteorů. Nejdřív to bude nuda. Ale ty větší kousky způsobí zemětřesení, takže dobrý. A pár kontinentů možná shoří. A taky říkala, že úlomky z těch meteorů nakonec otráví atmosféru. Vždycky jsem si myslel, že v Tokiu máme špatný vzduch, ale tohle?“ Zase se podívá nahoru. „Antone! Hoď nám taky nějaké kyslíkové masky!“

Otočím se na Emmetta. Jako by se právě probudil a uvědomil si, že Katsu vlastně spadá pod jeho velení. Zvednu obočí tak, že by zírала i moje abuelita, a on konečně zasáhne. „Zklidni to, Katsu.“

Katsu si Emmetta prohlíží. Sleduju, jak si postupně uvědomuje, že jsou kolem něj další lidi, a pochopí, že teď není zrovna správná chvíle pro jeho komedie. Konečně ztichne a já můžu využít nastalého ticha. Když chcete velet lidem, musíte umět věci správně načasovat. Je čas posádku povzbudit.

„Ať tak nebo tak,“ řeknu, „my se domů dostaneme.“

Nikdo se neozývá. Poprvé jim dávám slib, jehož dodržením si nejsem jistá. Azima se zvedne a jde si povídat s Potočníkem. Nejsem jediná, kdo si všiml, že ti dva se často drželi u sebe. Takový románek před koncem světa. Ohlédnu se a vidím, jak se po nich dívá Parvin. Noor položí kamarádce konejšivě ruku na rameno. Omar zemřel těsně poté, co Parvin vyznal lásku. Naše dny na této planetě jsou sice sečtené, ale stejně nenávidím Babylon za to, že jim vzal těch posledních několik týdnů.

Tahle myšlenka mě přivádí zpátky k Emmettovi. Opírá se zády o stěnu, oči má zavřené. Vousy, které mu vyrašily během pochodu, mu sluší. Krásně lemují jeho dokonalé rty a zjemňují ostrou bradu. Sakra, tenhle kluk. Kluk, který mi pustil jeho nejoblíbenější písničku. Kluk, který mě shodil do vody. Chci se s ním vrátit na Zemi. Tak moc, až to bolí. Chci se potkat s jeho mámou, zajít si na hamburger a zatancovat si na párty...

Vzdychnu si. Nejdřív musíme přežít dnešek, teprve potom můžeme přemýšlet o zítřku.

Jacquelyn je pryč celou hodinu. Po návratu seřadí naši skupinu.

„Máme pro vás novinky,“ řekne. „Tohle si budete chtít poslechnout uvnitř.“

Už dávno jsem se naučila rozeznat, co se skrývá v tónu hlasu. Naučil mě to život s abuelitou. Když se vracela z nemocnice a říkala, že máma se má dobře. Jen dobře. Ta slova v sobě skrývala úplně všechno. Naději, že jí vážně bude dobře. Strach, že tomu tak být nemusí. Vztek nad tím, že brzy ztratíme také ji. Tiché

odhodlání rozbít ten nekonečný kruh. Hlas Jacquelyn se láme podobným způsobem.

Slyším v něm pochyby, lásku, strach i naději. Během chvilky se zvedneme, oprášíme a vydáme se ke vchodu do budovy. Vcházím společně s Emmettem. Naše ramena se letmo dotknou, ale naše oči se už upírají na další překážku. Náš vztah není o líbání a držení se za ruce. Teď ne. Teď si musíme vybojovat cestu domů. Společně.

Po naší levici se k sobě choulí *Genesis 13*. Přestože jsou spoutaní, stojí kolem nich do kruhu stráže. Emmett za nimi několikrát zašel a mluvil s nimi. On má vážně dobré srdce. Já se nějak nemůžu přinutit, abych jim podala olivovou ratolest. Když se dívám na ty, co přežili, vzpomenu si na naše první setkání tam u skladiště. A na všechnu tu prolitou krev.

Nejsem jediná, kdo si je prohlíží.

„Je mi jich líto,“ zamumlá Alex.

Katsu potřese hlavou. „Kdyby tenkrát Jaime nedal Defoeovi hlavičku, tak bysme tu v poutech pochodovali my. Jestli chcete znát můj názor, tak jenom marníme čas, když je s sebou vláčíme přes tenhle pustý kontinent.“

„Ještě že se tě na tvůj názor nikdo neptá,“ odsekne Parvin.

Po jejích slovech zavládne ticho. Uvědomím si, že někteří souhlasí s Katsuem. Hrozí rozkol. Stačí krůček k tomu, aby se z *nás* stalo *my versus oni*.

Jacquelyn nás vede dovnitř a v našich řadách to zašumí údivem. Zvenčí budova působí hodně sešle: oprýskané zdi, zkroucené zábradlí. Ale uvnitř jako by

někdo odhrnul oponu. Imago strážci se sklánějí nad řadou technologických konzolí. Analytici prohlížejí obrazovky plné složitých map celé planety.

„Trochu jsme vykuchali tyhle staré kryty,“ vysvětluje Jacquelyn. „A postavili několik nouzových základen pro případ, že by náš plán tak úplně nevyšel. Nebylo snadné utajit jejich stavbu před babylonskými radary.“

Málem řeknu, že kdyby dokázali před Babylonem uchránit svou *skutečnou* základnu, nemuseli jsme teď být tady. Pořád nemáme tušení, co nás prozradilo. Možná měl Babylon jen štěstí.

Jacquelyn nás vede do větší místnosti. Je v ní stůl, za nímž sedí Imago generálové. Vedle nich stojí Féria. Letmý pohyb královniny ruky probudí digitální obrazovku. Sedáme si a na obrazovce se postupně rozvine mapa. Vzpomenu si na okamžik, kdy jsme poprvé spatřili mapu tohoto světa. David Requin – Jacquelynin strýc – nás nalákal lží, která navždy změnila naše životy. A navíc to udělal s prohnáním úsměvem na tváři.

„Nebudeme ztrácet čas,“ začne Féria. „Máme dostatek dat, abychom se rozhodli, jaký další postup zvolíme. Babylon vám odhalil jen část pravdy. A čas je příliš drahý na to, abychom opakovali jejich chyby. Chceme, abyste věděli vše, co víme my.“

Znovu mávne rukou. Na mapě se objeví osm kroužků. Jejich umístění je dost nepravidelné. Některé blikají poblíž břehů jednotlivých kontinentů, další se usadily v horských údolích. Většina kroužků svítí zeleně, jen jeden je červený. Všimám si, že právě to červené světýlko je k nám nejbliž. Féria na něj ukazuje.

„Naše odpaliště bylo zničeno. Jak víte, existuje ještě sedm dalších stanic, a každá z nich byla určena pro jeden z kruhů.“

Zatímco mluví, sedm zbývajících kroužků ožívá. Jejich barva postupně bledne, až vypadají jako koláčové grafy. Na obrazovce se objeví procenta – vše je převedené na náš numerický systém, abychom údajům rozuměli.

„Jacquelyn s Eronem na všech základnách instalovali čidla pohybu. Šlo o nejrychlejší a nejefektivnější způsob, jak na nich zaznamenat aktivitu, aniž bychom posílali zprávy, které by Babylon mohl zachytit. Nejlépe vám to vysvětlí sama.“

Jacquelyn si s elegantním gestem vezme slovo. „Data nám ukazují pohyb v každé místnosti jednotlivé základny. Podívejme se například na 5. odpaliště. V tomto místě je hlášena pětasedmdesátiprocentní pohybová aktivita. To znamená, že naše senzory zachytily pohyb ve více než třech čtvrtinách budovy. Můžeme předpokládat, že přeživší z Pátého kruhu dosáhli cíle a připravují se na start dle plánu.“

Znovu se na ta čísla podívám. Dvě ze základen hlásí přes 75 procent. Několik dalších vykazuje asi padesátiprocentní aktivitu. Mě však zaujme základna, která leží na samém jihovýchodě mapy. Číslo vedle jejího kroužku hlásí nulu.

Emmett to vysloví za nás za všechny: „Takže oni se ke své základně nedostali?“

„Přesně tak,“ odpoví Féria. „Zdá se pravděpodobné, že se někde na cestě střetli s jednotkami Babylonu. Jacquelyniny senzory nám potvrzují, že na základně nikdo

není. Přitom Druhý kruh měl jednu z nejkratších únikových cest. Už by tam museli dorazit.“

Naše posádka si vymění zachmuřené pohledy. Féria chvíli čeká, až tu poslední zprávu všichni vstřebáme, pak pokračuje. „Domníváme se, že náš další krok je zcela jasný.“

„Zamíříme ke 2. základně,“ řeknu.

Féria mou volbu potvrdí. „Báli jsme se vyrazit k jedné z obsazených stanic. Nejen proto, že by nás Babylon mohl pronásledovat a dosáhnout, ale také kvůli tomu, co by se stalo po našem příchodu. Z každého kruhu bylo vybráno pouze šedesát lidí, kteří se měli zachránit cestou do vesmíru. Počet vybraných k přežití je opravdu malý.“

A co by se asi tak stalo, kdybychom na jednu ze stanic – která byla určena jim – dorazili my a požadovali po nich další oběť? Zním naše lidi velmi dobře. Kdyby k nim v poslední hodině dorazila královna, obětovali by své životy kvůli nám a Družině. Ale to bych v této chvíli nemohla žádat. Nesnesu pomyšlení, že bychom jim vzali i to málo, co jim zbylo.“

„Ale základna je prázdná,“ namítne Katsu. „Problém vyřešen.“

Všichni Imago na něj vytřeští oči. Musím se hodně ovládat, abych po něm nehodila sekýrou.

„Dej si dvě a dvě dohromady, Katsu,“ řeknu. „Základna by prázdná být neměla. Muselo se tam stát něco hrozného.“

„Ale... jo... ach...“ Katsu znovu zírá na obrazovku. „Promiňte, jen jsem myslel...“

„Na přežití,“ dokončí za něj Féria. „Na to myslíme také. Všichni jsme dost moudří na to, abychom ve

svých hlavách a srdcích měli místo pro víc než jednu věc. Nevím, co se stalo s Druhým kruhem. Srdce mi puká bolestí nad osudem mého lidu. Ale zároveň cítím naději pro nás. Měsícům bude jedno, kdo přežije, a kdo zahyne. A nebudou čekat, až se k něčemu rozhoupeme. Musíme se vydat na cestu.“

Parvin se rozhlédne po ostatních. V podobných chvílích se k ní naše skupina vždy obracela jako k přirozené velitelce. Parvin naši situaci shrne do dvou slov: „Tak půjdeme.“

Féria přikývne. „Ale musíme to udělat chytře. Hlasateli?“

Náš někdejší průvodce postoupí vpřed. Hlasatel je prvním Imago, kterého jsme potkali. Dnes ho můžeme považovat za přítele. Kolem jednoho oka se mu vinou nyxiové implantáty, takže oko vypadá jako terč. U pasu se mu houpe pořádná palice, která nevěstí nic dobrého. Dříve ji nenosíval tak demonstrativně. To babylonský útok jej změnil. Mluví velmi potichu, všichni se musíme naklonit blíž.

„Předpokládáme, že většina babylonských sil je soustředěna poblíž Sedmera. Proto se jako nejbezpečnější jeví severní cesta ke 2. základně,“ vysvětluje. Na obrazovce se objeví plánec trasy. „Podél západního pobřeží Kolonie, kontinentu, na kterém se právě nacházíme, je několik přístavů. V některých jsou lodě, které můžeme použít k přesunu. Nebylo by moudré, aby se celá skupina pouštěla daleko od pobřeží. Budeme se plavit na sever a obeplujeme východní výběžek Železné stěny.“

Plánovaná trasa se na mapě zvýrazní. Pomyslné lodě hladce proklouznou úžinou mezi dvěma pevninami

a začnou kroužit kolem horní hranice země, kterou Hlasatel nazval Železnou stěnou. Celý kontinent působí jako divočina horských hřebenů a nepřístupných údolí. Navrhovaná trasa jej obeplouvá – je to, jako byste se chystali plout kolem celé Afriky. No, buďme fér a předpokládejme, že vědí, co dělají. Ikony lodí přistávají stovky kilometrů směrem na jih.

„Naše první výprava přistane v Závětrné zátoce. Odtud se na další cestu vydáme po souši. Jacquelyn se domnívá, že do okamžiku srážky obou měsíců zbývá patnáct dní. Tato trasa nám zabere asi polovinu toho času, tedy pokud vše půjde bez vážnějších komplikací.“

Ještě si v duchu procházím ten plán, když se ozve Parvin s námitkou. Já jsem se soustředila na celkový plán, ale ona si všimla detailu, který mi unikl.

„První výprava? To znamená, že bude ještě nějaká druhá výprava?“

Hlasatel se podívá na Férii. Královna se zamračí, ale pak přikývne na souhlas. Samozřejmě, že je tu ještě něco. Imago si libují ve skrytých detailech podobně jako Babylon.

„Věříme, že menší, druhá výprava bude nejlepším řešením,“ odpoví Hlasatel. „Jacquelyn má na severu ukrytou loď nazvanou *Velikán*. Je vybavená a naložená zásobami. Původně sloužila k překonávání zamrzlého severního moře. To je nejkratší cesta.“

Přes severní pól zamíří na mapě drobná linka přímo k nejmenší pevnině: Stúpii. Plánek nám ukazuje, jak menší skupinka zastavuje u základny, aby doplnila zásoby, a pak míří přímo k odpališti číslo 2. Při pohledu

na mapu se mračím. Zní to jako dobrá strategie. Tak proč tak váhám?

Hlasatel pokračuje. „Rozdělením sil zvýšíme naše šance na přežití. Na *Velikána* pošleme dva vojáky.“ Udělá významnou pauzu. „A vy dva vaše.“

„Ne.“ To slovo unikne z Emmettových úst jen o vteřinku předtím, než ho vyslovím i já. Parvin nás zpraží pohledem, jako že se nechováme dost diplomaticky, ale toto je rezolutní ne. Emmett promluví za nás oba. „My se dělit nebudeme, Hlasi.“

„Zapomněli jste na naši dohodu?“ odpoví Féria. „Obě strany souhlasily, že budeme spolupracovat. My jsme slíbili, že naší prioritou bude vaše bezpečnost, nicméně cílem celé dohody je dostat vás i Družinu na Zemi. A přesně to je smyslem tohoto plánu.“

Chystám se ji přerušit, ale Parvin je pro jednu rychlejší.

„Nech je, aby to vysvětlili,“ řekne. „Musíme si to poslechnout.“

Nejdříve se slova ujme Jacquelyn. „*Velikán* popluje nejbezpečnější trasou. Babylon nebude hlídkovat na území, o kterém si myslí, že je nikdo nedokáže překročit. Vysláním druhé výpravy získáme výhodu, o které nemají tušení. A jistě si uvědomujete, že primární trasa je nebezpečná. Budeme se pohybovat ve velké skupině. Babylon nás bude sledovat. Není zaručené, že přežijeme. Dobrovolníci, které pošleme alternativní trasou, budou představovat jakousi pojistku.“

„Pojistku?“ zopakuje po ní Emmett. „To myslíte vážně?“

„A co když se nám to nepodaří?“ namítne Jacquelyn. „Co když naši skupinu zničí? Když se nikomu z nás

nepodaří dostat na oběžnou dráhu? Ostatní Imago, kterým se podaří ze základen odstartovat, pak po svém boku nebudou mít nikoho z vás. Záchrana našeho druhu by bez vás, vyslanců, byla mnohem obtížnější.“

Následuje tíživé mlčení. Nejradši bychom trvali na svém, drželi při sobě a nebrali ohled na logičnost jejich plánu. Znovu promluví Hlasatel. „Ze strategického hlediska má menší skupina větší šanci, že v pořádku dorazí na 2. základnu. Nemůžeme riskovat tím, že bychom zůstali spolu.“

Parvin přikývne. Vidím, že se jí plán líbí. Je to nejrozumnější rozhodnutí. Ale mně teď hrozí, že mi někdo jedním lusknutím prstů vyrvе Emmetta. Naše skupina už zažila, že si s ní ostatní pohazují a pohrávají jako s figurkou na šachovnici. Nepotřebujeme si tím projít *znovu*.

„Nelíbí se mi to,“ opakuju. „Do toho nepůjdeme.“

Parvin zavrtí hlavou. Na palubě *Genesis 12* by mi spolehlivě přikyvovala a řídila se mým slovem. Ale teď už má dost sebedůvěry na to, aby se mnou nesouhlasila. „Tohle nezáleží na tobě, Morning. Féria má pravdu. Souhlasili jsme s partnerstvím. Babylon v téhle válce zasadil první ránu, ale to na našem slibu nic nemění. Copak chceš být jako oni? Něco slíbit, a pak to při sebe-menším zaváhání nedodržet? Takoví přece nejsme.“

Z jejích slov mi zrudnou tváře. Přejedu pohledem po ostatních a vidím, že její argumentace má v našem kroužku navrch. Parvin rychle pokračuje, aby neztratila vítr z plachet. „Partneři přece mají právo vznášet na sebe požadavky.“ Parvin gestikuluje směrem k Imago. „Chcete, aby dva z nás šli s vámi? Pak tedy půjdou. Ale

pokud vzneseme nějaký vlastní požadavek, chceme, abyste ho také s respektem vyslechli.“

„Máte naše slovo,“ souhlasí Féria.

Parvin se rozhlédne po našich řadách. „Dobře. Je tu někdo, kdo se *hlásí*?“

Ticho. Všichni máme nějaký důvod zůstat. Pod stolem chytanu Emmetta za ruku. Stiskne tu mou. Čekání se protahuje. Po téměř minutovém mlčení Parvin zklamaně vzdychne. Zaloví ve svém batohu. Sledujeme, jak vytahuje zápisník, listuje na prázdnou stránku a vytrhne ji. Teprve když ji začne dělit na menší kousky, uvědomím si, co má za lubem. Kousky papíru nechá kolovat.

„Napište své jméno,“ pokyne nám. Pak znovu zaloví v batohu a vytáhne značně ošoupanou baseballovou čepici s nápisem Dodgers. „Pak ten papírek hodte sem.“

Cítím frustraci, vztek a obavy, ale během pár vteřin si ze svého prstýnku udělám propisku. Naštvaně tiskacím vypíšu celé své jméno, lístek složím a hodím jej do nastrčené čepice. Emmett udělá to samé. Svým buclatým rukopisem pečlivě, písmeno po písmenu, vyvede své jméno a já vidím, že má taky strach. V podobných hrách vždycky prohraju. Pokud se můžu spolehnout na své schopnosti nebo mám aspoň částečně otěže v rukou, pak dokážu zvítězit. Ale když jde čistě o štěstí? Obvykle jsem bez šance.

Parvin lístečky přepočítá a pak jimi zatřese. Nastaví čepici před Azimu a ani ta se v téhle chvíli nezmůže na vtip. S vážnou tváří sáhne do klobouku a vytáhne první jméno. Snažím se vzpomenout si, jak jsem papírek složila – vypadal takhle? Byl tak moc pomačkaný?

První strach okamžitě vystřídá další obava: A jak vypadal ten Emmettův?

„No to mě teda potěš.“ Azima hodí lístek na stůl a sevře čelist. „Samozřejmě, vylosovala jsem sebe. Mám největší smůlu na světě...“

Všichni vydechnou úlevou, ale hned si uvědomíme, že se losuje ještě jedno jméno. Azima znovu sáhne do čepice a celá rozrušená rozbálí další lístek. Po páteři mi přeběhne mráz. Ve vzduchu proudí něco, co mi úplně stahuje žaludek. Uběhnou strašlivé vteřiny, než se na mě Azima podívá a omluvně se usměje. Její oči mě ale vzápětí přeskočí a zahledí se na jediného člověka, který neměl být vylosován.

„Emmett,“ oznamuje. „Ten druhý je Emmett.“

KAPITOLA 3

LOUČENÍ

Emmett Atwater

15 dní 6 hodin 14 minut

Páni. No není to v prdeli?

Málem se usměju – jako kdybych něco vyhrál nebo tak. Ve škole jsme losovali pořád, o všechno možné. Jednou dokonce o nějaký dárkový poukaz. A moje jméno nikdy nevytáhli. Ale teď? Jistě.

Jistě.

Morning mi svírá ruku jako ve smrtelné křeči a já si uvědomím, že se jí raději drží, aby potlačila nutkání někoho praštit. Jemně ji stisknu a pak kývnu na Hlasatele. „Kdy musíme vyrazit?“

„Dnes večer,“ odpoví. „Půjde s vámi eskorta Imago strážců. Emmette a Azimo, prosím, zůstaňte ještě sedět, až ostatní odejdou. Rád bych s vámi prošel celý plán.“

Zbytek skupiny bere jeho slova jako pokyn k rozchodu. Katsu se celou cestu choval jako otravný malý brácha, ale teď mě při odchodu poplácá po rameni. Alex se ke mně skloní a napůl mě obejmě. Jazzy mi dá pusku na tvář. Všichni se chovají, jako kdybych si právě vyslechl rozsudek smrti nebo tak něco. Během několika minut se místnost vyprázdní. Azima se zhroutí v křesle a něco si pro sebe mumlá.

Morning se ani nehne, vůbec nepustila mou ruku.

S Hlasatelem zůstává v místnosti ještě další Imago. Během naší cesty jsem si zvykl vídat kolem sebe Imago ženy. Jsou vyšší než muži a mají trochu jemnější rysy. Tahle konkrétní Imago je očividně hodně mladá, je to vlastně teprve holka. I když sedí důstojně jak s pravítkem v zádech a má založené ruce, nevypadá na víc než na dvanáct. Má na sobě silné kožené rukavice, vojenskou bundu s límečkem a oči jí podbarvují temné stíny. Vypadá jako gotik Imago.

„To je Gordana,“ oznamuje Hlasatel. „Excelovala v testech vojenské taktiky a politického myšlení. Družina si ji jednohlasně zvolila jako zástupkyni do naší mise, těší se mezi nimi veliké úctě. Naše královna už jí předala pečeť. To ona bude naší novou vůdkyní v novém světě.“

Nemůžu si pomoci, ale musím to říct: „Není jí teprve dvanáct?“

„Devatenáct,“ odsekne Gordana. „A kolik bylo tobě, když ses vydal na cestu do vesmíru?“

To uznávám. „Jasně, vydal jsem se do vesmíru, ale ne jako zástupce celého lidstva. Jen jsem chtěl říct – je to velká zodpovědnost, ne?“

„Vypadám snad, že se pod tou tíhou hroutím?“ Neopatrně se usměje. „Na tento okamžik jsem se připravovala od narození. Moje školní výsledky jsou naprosto stoprocentní. Jsem připravená na cokoliv, co může nastat.“

„Mně se líbí,“ zašeptá Morning.

Usměju se. Jasně, že se jí líbí. Hlasatel si odkašle.

„Měli bychom probrat základní parametry naší mise.“

Teprve teď se mi uvolní sevřená ramena. Uvědomím si, že je to hotovka. Prostě tam jdu. S Morning se musíme rozloučit, nedá se s tím nic dělat. Zdá se, že i ona došla ke stejnému závěru. Pozorně poslouchá, když nás Hlasatel seznamuje s celkovým plánem. Gordana položí několik otázek a mně je hned jasné, proč ji vybrali. Je dokonalou představitelkou svého lidu. Ptá se na detaily i zásadní věci. Jakou bude mít další dění odezvu na Zemi? Ve vesmíru? Morning taky pokládá několik otázek. My s Azimou sedíme v tíživém mlčení.

Podle plánu bychom měli na 2. odpaliště dorazit několik dní před zbytkem skupiny. Naším úkolem bude místo prozkoumat. Zjistit, jestli se v oblasti nepohybuje Babylon. A taky dávat pozor na Katapulty. Na cokoliv, co by mohlo ohrozit náš start. Ale nejdříve musíme znovu uvést do provozu nefunkční satelitní rušičku, která se nachází na jižní pevnině. Ta by měla způsobit blackout téměř na polovině planety. Pokud Babylon monitoruje oblast Železných stěn, kde je umístěna 2. základna, pak pro ně bude mnohem obtížnější odhalit naši přítomnost.

„Máte pár hodin na rozloučení,“ zakončí poradou Hlasatel. „Večer vyrážíme.“

Gordana se zdvořile omluví a opustí místnost. Azima se vydá za ní. S nimi a s Hlasatelem mám vlastně celkem slušné vyhlídky na přežití. Morning na mě kývne, abychom už také šli. Zbytek posádky se dávno někam vytratil, zřejmě se utábořili někde uvnitř základny.

„Pojď, najdeme si nějaký volný pokoj.“

Vede mě základnou. Všude kolem se pohybují Imago, chodby jsou jich plné, sejdem tedy dolů po schodišti

do trochu klidnější části. Překvapuje mě, jak hluboko v zemi je základna zapuštěná. „Je to celkem dobrý plán,“ řekne Morning tichým hlasem.

„Není špatný,“ souhlasím. „Ale existuje takový citát. Něco o myších a lidech...“

„To je Steinbeck,“ potvrzuje Morning. „Četli jsme tu knížku těsně předtím, než mě Babylon naverboval do posádky. Učitelka nás spárovala s jinou třídou ze střední školy někde v Apexu. Připadá mi, jako by se to stalo někomu jinému. Byla jsem ve dvojici s holčkou, co se jmenovala Anna Roberdsová. To jméno nikdy nezapomenu, protože celou dobu jsem jí říkala Robertsová. A ona mě na to věčně upozorňovala. Měly jsme celý ten projekt vypracovat společně. Já jsem byla v Kalifornii a ona v Severní Karolíně. Učitelé chtěli, abychom si zkusili, jak snadné je komunikovat z jednoho pobřeží na druhé. Měli jsme porovnat naše životy s lidmi v té knize.“

Kývnu. Jo, to je přesně ten typ věcí, co po vás učitelé chtějí.

„A? K čemu jste došly?“

„Že je dost na houby, když seš chudej,“ usměje se Morning. „Kvůli tomu tady tak trochu jsme, ne?“

Jdeme ještě dál. Nejsem si jistý, jestli Morning tuší, kam vlastně směřujeme, nebo si tou procházkou chce jen pročistit hlavu. Během posledních týdnů jsme se museli chovat jako velitelé. Pořád jsme museli myslet na skupinu. Nebylo snadné všechny přesvědčit, abychom drželi spolu, zvláště když Babylon v našich řadách udělal pořádné mezery. Ale jen tak se můžeme vrátit domů.

Při vzpomínce na domov pomyslím na mámu a na tátu.

„Doufám, že moje rodina pořád ještě dostává ty šeky,“ řeknu. „Stačí, že Babylon pěkně vymetl s náma. Jestli podfoukli i naše rodiče, tak jim vážně provedu něco strašného. Nestačí je vyhodit do vzduchu, zaslouží si úplně vymazat z historie. Něco takového.“

„Kolem toho by se strhla moc velká publicita,“ namítne Morning. „Já bych nejradši dala pusu tomu, kdo zveřejnil ten článek Akta Babylon. Sliby se snadno porušují tady, kde se o tom nikdo nedozví. Ale je o dost těžší udělat to na Zemi, kde se dívá celý svět. Při všech těch hrůzách mě drží nad vodou jediná věc, vědomí, že moje rodina dostává peníze. Že teď mají trochu lehčí život. Že zbude i na léky pro abuelitu. Aspoň tohle jsme pro ně dokázali udělat.“

„Tak ty bys dala pusu nějakýmu novináři?“ zvednu obočí. „Hm, zrovna když jsem si říkal, že to mezi náma začíná být vážné...“

Morning mě plácne přes ruku. „Zoufalče.“

Ale během vteřiny už se do mě zase zavěsí a od-táhne mě stranou do prázdné místnosti. Zavře za námi dveře a já se musím usmívat. Není tu na to čas ani prostor, ale přesto jsme tady, v opuštěné místnos-ti kdesi na konci světů. Zbylo tu pár otlučených židlí a ze stropu visí kulaté svítidlo. Očima se vpíjím do té holky – do té ženy –, do níž jsem se zamiloval ve ves-míru. Prohlížím si dobře známý cop, mou oblíbenou pihu a vystouplé klíční kosti, které se jí rýsují ve výstřihu.

Morning se na mě podívá a rozesměje se.